

NASCENTES MORIMUR, FINISQUE AB ORIGINE PENDET



PODSTATA

PATRIK BODNÁR

NASCENTES MORIMUR, FINISQUE AB ORIGINE
PENDET



PODSTATÁ

PATRIK BODNÁR

Copyright © 2018 Patrik Bodnár

Cover illustration © 2018 Patrik Bodnár

Jazyková úprava: Mária Danihelová

ISBN 978-80-570-0058-7

1. KAPITOLA

Špina a hnus.

To boli prvé slová, ktoré mi zišli na um hneď potom, ako som sa prebral. Okolo mňa sa šíril neznesiteľný smrad pripomínajúci zhnité ryby či zápach niekoľko dní neumytých verejných záchodov.

Kde v riti to som?

Prvých pár sekúnd som len nehybne ležal na zemi, akoby ma niečo obralo o energiu. Ako športovec som bol zvyknutý vyťažiť zo seba maximum, no tentoraz to bolo iné. Cítil som sa, ako keby ma prešiel parný valec. Paradoxom bolo, že som netušil, čo ma tak unavilo.

Pomaličky som sa postavil, porozhliadal sa po miestnosti a znova som sa začudoval: *Kde to, do riti, som?*

Splesnivené a popraskané steny, vlhká dlážka, zhnité dvere či hrdzavý luster a žiadne okná.

Netušil som, či je deň, či noc. Automaticky som sa pozrel na svoje hodinky, tie som však na ruke nemal. Rovnako som nemal na prste ani manželský prsteň. Prekvapilo ma to, ale nepripisoval som tomu veľkú dôležitosť. Moje manželstvo už aj tak stálo za hovno, so ženou nás držala spolu len zotrvačnosť a dcéra.

Keď som sa trochu spamätal, preskúmal som svoje oblečenie a zrazu som chápal, prečo bol smrad okolo mňa taký intenzívny. Nesmrdela len miestnosť. Hnusil som sa sám sebe. Otrhaná tmavomodrá košeľa vyzerala ako vyváľaná v hnoji, deravé čierne nohavice mali kopu mastných škvŕn a cudzie rozpadnuté topánky mi nepasovali na nohu. Zistenie,

že ich používal niekto predou mnou, vo mne v prvej chvíli vyvolalo chuť vracať. Väčšinu svojho života moje telo nepoznalo nič iné ako jemnú bavlnu pekne vyžehlenej košele spolu s luxusnou kravatou, elegantnými vypasovanými nohavicami a topánkami za niekoľko stovák eur, ktoré jasne definovali, kam patrím.

Myšlienkami som sa konečne odpútal od svojho otrasného oblečenia a opäť som si kládol otázku, kde to som a ako som sa sem dostal. Snažil som sa spomenúť si, čo som robil ako posledné, no nič konkrétne mi nenapadlo. To ma dosť vystrašilo. Môj mozog fungoval ako ten najlepší stroj na svete, mohol som sa naň vždy spoľahnúť. Celý život som sa snažil mať všetko pod kontrolou. Ak ste niekedy okúsili prácu slovenského podnikateľa, určite chápete, o čom hovorím. Síce v mojom prípade nešlo o prežívanie z mesiaca na mesiac, ale o miliónové zákazky eurofondov, kde som točil priam nekresťanské peniaze. Takže vám musí byť jasné, že v takýchto prípadoch bolo treba dbať na každý detail, aby sa človek nedostal do kriminálu.

Začal som si hmatat' po hlave, či ma náhodou niekto neudrel, to by bolo hádam najlogickejšie vysvetlenie. Žiadnu ranu som si na temene hlavy nenašiel.

Nieko ma uniesol a chce moje peniaze? Alebo nieko zisťtil, ako okrádam štát a chce sa mi pomstiť?

Trocha som sa začínal báť, na druhej strane som si však hovoril, že mám dostatok peňazí na to, aby som prípadného únoscu podplatil. Nie som ten typ boháča, ktorý šetrí každé euro. Ak by únosca žiadal výkupné za niekoho z rodiny, bez okolokov by som zaplatil. Nech je môj vzťah s manželkou

akýkoľvek, svoju úroveň by som si musel udržať. Uvedomujem si, aká som hyena, avšak peniaze odídu a ďalšie zase prídu.

Zatvoril som oči a v útrobach podvedomia som pátral po posledných myšlienkach, ktoré by mi aspoň trocha napovedali, čo sa deje.

Cestoval som luxusným autom. Nevedel som, koľko je hodín, nebolo mi jasné ani to, ako dlho som bol v bezvedomí, či som išiel do práce alebo z práce, či na nejaké dôležité stretnutie. V každom prípade to bol bod, od ktorého sa dalo odpichnúť. Aj keď som si už nič konkrétnejšie nevybavoval, povedal som si, že to nateraz nechám tak, nebudem zbytočne tlačiť na svoju pamäť, keď som mnou nechcela poriadne spolupracovať.

Vykročil som k jediným dverám v miestnosti a natiahol ruku k zhrdzavenej kľučke. V momente, ako som sa jej dotkol, ma popálila.

„Au, doboha!“ ulľavil som si nahlas. Fúkal som si dlaň. Mal som ju červenú a podráždenú. Kľučka bola horúca ako žeravé uhličky aj napriek tomu, že nevyzerala rozpálená. „Čo to má, dopekla, znamenať?“ Odozva páľčivej bolesti bola veľmi intenzívna, ibaže okrem červeného fľaku, ktorý pomaly bledol, som na ruke nič iné nemal, žiadny pľuzgier alebo spálenú kožu. Nič.

Z izby som sa potreboval nejako dostať, a tak som chytil košeľu, opatrne ju obtočil okolo kľučky a otočil ňou do strany. Pomohlo to, vyšiel som von a otvorila sa predo mnou dlhá chodba, na konci ktorej sa nachádzali schody.

Pomaličky som odmotal košeľu z kľučky, dúfajúc, že sa úplne nezničila. Na moje prekvapenie nebola spálená a dokonca ani len teplá. Nerozumel som tomu, tak som sa ukazovákou opatrne priblížil ku kľučke. Necítil som ani milimeter od nej nič, no napriek tomu, keď som sa jej dotkol...

„Au. Dofrasa!“ Opäť som sa popálil. Nešlo mi do hlavy, ako je to možné, no okolo mňa sa dialo toľko zvláštnych vecí, že som sa radšej rozhodol pokračovať v ceste a nezamýšľať sa nad tým.

Oprášil som košeľu a obzerajúc sa som kráčal ku schodom. Hádám tu nenatrafím na ďalšie pasce. Čo ak ma uniesol nejaký poondiaty psychopat so zvráteným zmyslom pre humor?

Na chodbe sa nachádzalo ďalších desať miestností. Zaujímalo ma, či z niektorej z nich nezačujem zvuky. Čo ak tu nie som sám? Robil som opatrné krôčiky, postupoval som od jedných dverí k druhým a prikladal k nim ucho. Neodvážil som sa ich však otvoriť. Nakoniec som sa dostal týmto štýlom až k samotným schodom. Opatrnosť ma ale neopúšťala a moje paranoidné predstavy o únose zhoršoval fakt, že som si stále na nič nepamätal.

Vychádzal som hore schodmi, pridržiavajúc sa zábradlia. Každý schod podo mnou vydával škripavé zvuky a nech som sa pokúšal stúpať hocijako, nepomohlo to. Vždy po dvoch krokoch som zastal, počúval, či náhodou niekto nejde, až potom som pokračoval.

Dostal som sa do obrovskej haly vo veľkosti predsieni Bratislavského hradu. Z nej viedlo nahor niekoľko ďalších schodísk. Postavil som sa do stredu a zdvihol hlavu. Bolo tu

toľko poschodí, že som ich ani len nedokázal spočítať. Prípomínalo mi to tu bohom zabudnutý hotel, kam ľudská noha nevkrčila niekoľko desaťročí. Vitráž v streche prežiarili silné slnečné lúče a vykresľovali niekoľko prachových špirál. Steny prerážali zápachom, ktorý som už pomaly ignoroval, a zábradlia jednotlivých poschodí pôsobili veľmi krehko a opotrebovane.

Ticho nahánajúce hrôzu zrazu preťal hlas, ktorý vykrikol moje meno: „Dávid!“ Najprv som si myslel, že sa so mnou opäť pohráva myseľ. Hlas šiel totiž odšadiaľ a zároveň som presne nedokázal určiť smer, z ktorého ku mne doľahol. Za to však mohla aj hlasná ozvena v hale. Prišlo to tak náhle, že som netušil, či som ho počul v svojej hlave alebo niekto ma naozaj volal. „Dávid, poď ku mne!“

Prebehli mi po chrbte zimomriavky. Bolo to skutočné. Porozhliadal som sa lepšie, či náhodou niekoho nezbadám. Prebúdza sa vo mne nádej, možno mi predsa len niekto vysvetlí, ako som sa sem dostal.

Keď som si lepšie prezrel okolie, všimol som si, že jedny dvere nezapadali medzi ostatné. Boli na centimeter pootvorené, o niečo širšie ako ostatné, mali krajšiu kľučku a nevyzerali tak poškodené. Niečo mi hovorilo, že ten, kto na mňa volal, sa nachádza práve za nimi. Opäť ma opantal strach, nevedel som, do čoho idem a či to, čo ma tam čaká, nie je len pasca, ktorá ma dostane do väčších problémov.

Neunúval som sa chytiť kľučku, myslel som na predchádzajúce minúty, ktoré ma utvrdovali v tom, že si musím dávať pozor. Dlaňou som odtlačil dvere. Opäť sa mi po koži rozšírila husia koža. Miestnosť bola úplne odlišná od toho, čo som doteraz videl. Išlo o pracovňu v štýle osemdesiatych

rokov. Veľké drevené kreslo potiahnuté kožou, stôl z dubového masívu – viem to, lebo som vo svojej pracovni mal podobný. Zlatý luster s mnohými sviečkami či veľký tmavý koberec so vzormi. Najviac ma však uchvátila veľká knižnica rozprestierajúca sa po celej jednej strane miestnosti, pričom na jej konci bol kozub. Celé to vyzeralo fantasticky – som síce zástancom moderného štýlu, no toto malo svojho ducha minulosti.

„Dávid, pod' ku mne.“ Tentoraz bolo hlas počuť omnoho silnejšie, vychádzal priamo od kozuba, pred ktorým sa nachádzalo veľké kožené kreslo. Neznámy znel mimoriadne pokojne, čo upokojovalo aj mňa, tak som sa teda vybral k nemu. Prešiel som popri kresle, z boku vedľa knižnice bola stolička, ktorú som si dovtedy nevšimol. „Neboj sa, pokojne si prisadni,“ povedal mi tajomný hlas.

Tak som si teda sadol. Nezvyknem takto dôsledne počúvať, väčšinou som ja ten, ktorý riadi, no bol som v dosť nezvyčajnej pozícii. Polovica mužovej tváre bola skrytá v tieni, polovicu mu ožaroval oheň z kozubu. Mohol mať niečo po šesťdesiatke. Veľmi rýchlo mi došlo, že pánom tohto všetkého je zrejme on. Na rozdiel odo mňa bol elegantne oblečený, v drahom bielom obleku s manžetovými gombíkmi, ktorých značku veľmi dobre poznám.

„Som rád, že si ku mne prišiel.“

Povedal mi to, ako keby som mal na výber. Ved' ma volal. „Počul som váš hlas a netuším, kde sa nachádzam, takže prísť k vám bolo pre mňa v momentálnej situácii asi najlogickejšie. Dúfam, že mi dáte nejaké odpovede.“

„Verím, že za určitý čas budeš stále po mojom boku,“ odvetil mi záhadne.

„Stále po vašom boku? Čo tým myslíte? Ja nechcem stáť po vašom boku, chcem zmiznúť z tejto diery! Prečo som vlastne tu? Čo to znamená? Ak vám ide o peniaze, mám ich dosť, určite sa nejako dohodneme.“

Tajomný človek sa len pousmial, bolo to cítiť, ale i počuť, zazrel som aj jemný úškrn. „Dávid, myslíš, že potrebujem tvoje peniaze?“

Súdiac podľa oblečenia zrejme nie. Peniaze však vždy boli nástrojom, ktorým som ovplyvňoval ľudí a všetko dianie okolo seba. Bol to už viac-menej zvyk položiť tuto otázku. „Nie, myslím, že nepotrebujete, prepáčte.“

„Dávid, vieš, prečo si tu?“

Tentoraz sa neznámy otočil ku mne a ja som mu po prvýkrát videl priamo do tváre. Neviem, čím to bolo, no tento postarší pán na mňa pôsobil mimoriadne charizmaticky. Človek, ktorý vie, čo chce a ide si za tým, človek, ktorý svojou prítomnosťou mení prostredie vo svoj prospech. Viem, na prvý pohľad sa nedá veľa vypozerovať, ja som však mal dar odhadnúť ľudí, vedel som, s kým sa ako rozprávať, čo od koho očakávať. Neznámy vo mne vyvolával rešpekt. Väčšinou som budil rešpekt v ostatných ja, niekedy strach, podľa vážnosti situácie, no našli sa osoby, ktoré prevyšovali moju osobnosť. Áno, nech som už akýkoľvek, aj ja som si vážil autority.

S týmto človekom som musel zaobchádzať minimálne ako so seberovným.

„Stále neviem vaše meno, pane,“ podotkol som zdvorilo.

Celý čas pozeral na mňa, v ruke držal pohár s červeným vínom, ktorým krúžil zo strany na stranu. Jeho tvár vyžarovala zvláštne vibrácie, jeho oči presakovali smútkom, netušil

som nad čím. V tom momente svoj zrak nasmeroval naspäť na oheň. „Oslovujú ma mnohými menami, za tie roky mi už stihli dať toľko mien a významov, že by sa v tom človek stratil. Moje pravé meno však nie je dôležité. Pokojne ma volaj otec, ak chceš.“

Otec? Pripadalo mi to dosť morbidne, no neodvrával som, zrejme to bolo účelové. Ja vo veku štyridsiatnika, on šesťdesiatnika. Usúdil som, že medzi nami asi chce vytvoriť akýsi vzťah, aj keď som nechápal, prečo to bolo dôležité. Nemienil som tu dlho ostať, no vedel som, že zrejme všetko závisí od toho, ako sa k nemu budem ďalej správať. Nechcel som pôsobiť ako pes na vôdzke, stále som sa snažil zachovať si svoju autoritu. „Tak teda, *otec*,“ povedal som neisto, „prečo som tu? Prečo som oblečený v týchto špinavých, smradľavých handrách? Aký to má význam? Čo ma však zaujíma najviac, je to, kedy odtiaľto môžem odísť?“

Neznámy sa opäť otočil ku mne, položil pohár na stôl a chytil ma za ruky. V tvári sa mu odrážal žiaľ. V očiach mu bolo jasne vidieť ľútosť. Pochopil som, že kvôli mne, ale prečo? Čo také sa stalo, o čom som nevedel? Situácia mi prišla trápna, a tak som odstrčil jeho ruky. Znervóznel som, snažil som sa byť nad vecou, no isté situácie ma rozohnili a táto bola jednou z nich, nekontroloval som sa.

„Prečo mi nič nepoviete? Prečo ma nepustíte domov?“ vybehol som naňho. „Držíte ma tu nasilu? Viem, konám prchko, avšak nepočujem žiadne odpovede a nerád sebou nechávam manipulovať.“

Vstal som zo stoličky, neznámy zostal sedieť a len na mňa hľadel. „Ty ma nespoznávaš, Dávid?“ Z očí sa mu zrazu

tlačili slzy. „Bol som tu pre teba po celý tvoj život, no nikdy si ma nechcel počúvať!“

„Po celý môj život? Robíte si srandu, vôbec vás nepoznám!“ Snažil som sa situáciu zvládať, no toto ma akurát poriadne vyprovokovalo. Nikdy v živote som ho nevidel, neviem, kto to je. Musel by som mať obrovský výpadok pamäti, aby mi z nej unikol obraz človeka, ktorého údajne poznám celý život.

Postavil som sa. „Zbohom, odchádzam!“ Sebavedomo som odkráčal, ako keby som poznal východ z tejto budovy.

„Dávid, počkaj, zavediem ťa von!“ Postavil sa z kresla, upravil si oblek a vybral sa k dverám. Tentoraz s neutrálnym výrazom bez toho, aby sa na mňa čo i len pozrel, prešiel popri mne. „Poď za mnou.“

Chytil kľučku, otvoril dvere a vkročil do haly. Nasledoval som jeho kroky. Keď som vyšiel z izby, inštinktívne som za sebou chcel zatvoriť, no v tom momente som sa opäť popálil. „Do riti! Čo tu máte s týmito kľučkami! Prečo sú všetky také horúce?“

Pán sa ku mne otočil, v tvári vpísaný hnev. „Vo svojom dome netolerujem takýto jazyk! Rozumieš mi?!“

„Rozumiem, prepáčte!“ Chápem, že moja reakcia bola nemiestna, no pripadal som si, ako keby som niekoho zabil, aspoň tak som sa cítil, keď ma upozorňoval.

Prešli sme celou halou, až sme sa dostali k schodom vedúcim na samotný vrchol budovy. Pán zvolil mierne tempo chôdze, ja by som bol už minimálne v polovici tejto cesty. Počas toho, ako sme kráčali schodmi stále vyššie, som sa začal cítiť zvláštnne.

„Kam ideme, pane?“

„Von odtiaľto. To predsa chceš.“

„Nemal by byť východ niekde na prízemí?“

„Neboj sa, Dávid, východ je na samotnom vrchole!“

V tej chvíli som si uvedomil jednu veľmi dôležitú vec. Boli sme už asi na druhom poschodí, pred nami zostávalo ešte minimálne ďalších päť. V celej budove som nevidel ani jedno okno. Jediné svetlo prichádzalo dnu zvrchu, kde končili schody. Na každom medziposchodí sa však nachádzali izby. Vzhľadom na štruktúru chodby zrejme išlo o rovnaké miestnosti, ako bola tá, v ktorej som sa prebudil ja sám. Išli sme už dobrých pár minút. Zdalo sa mi, že to trvá večnosť a stále nie a nie dôjsť na koniec. Napadlo mi, že neznámeho predbehnem, no nechcel som pokúšať jeho trpezlivosť.

Keď som tak na neho pozeral, na to, ako sa rukou chytá zábradlia, uvedomil som si jednu vec. Kľučka, ktorá ma popálila, jemu absolútne nič neurobila. Kládol som si otázku, ako je to možné. Ani na mojej ruke sa nenachádzal žiadny pľuzgier, no odozvu bolesti som cítil ešte pár minút.

„Pane, ako je možné, že vás kľučka dverí nepopálila?“

„Dávid, nie je lepšie položiť si otázku, prečo teba popálila?“ Jeho slová ma iba viac zmiatli, preto som radšej pomlčal a dúfal, že čoskoro z tohto miesta odídem.

Čím sme však boli bližšie k vrcholu, tým častejšie som sa pýtal sám seba, či to nie je nejaká pasca. Nedostal som na nič odpoveď a zrazu mi pripadalo podozrivé, ako rýchlo mi neznámy vyhovel v tom, že ma odtiaľto odvedie preč. Niečo mi tu nevoňalo, teda okrem mňa a celého domu, samozrejme.

„Sme blízko, Dávid,“ povedal mi.

Prešli sme posledné poschodie. Schodisko končilo presklenou kupolou, z ktorej vychádzalo silné žiarivé svetlo. Po prvýkrát som nadobudol pocit radosti.

Sklenená kupola mala na jednej strane veľké dvere, ktoré takisto vyžarovali enormne silné svetlo. Zvláštnosťou bolo, že pôsobilo skôr upokojujúco, vôbec mi neprekážalo.

Tajomný pán vytiahol z vrečka veľký zlatý kľúč, vložil ho do zámky a otočil sa ku mne. „Dávid, si si istý, že chceš ísť so mnou? Si na to naozaj pripravený?“

Pripravený? Prišlo mi to ako dosť stupídna otázka. „Jasné, že som pripravený.“

„Ak si to myslíš, tak teda poďme,“ odvetil. Pretočil kľúč, otvoril dvere. Svetlo vychádzajúce spoza nich tak žiarilo, že som si musel zakryť oči. Čím som bol bližšie, tým väčšie teplo sa mi opieralo o pokožku. Ja som sa však nenechal odradiť a stále som miernym krokom pokračoval.

Svetlo ma postupne začalo páliť. Jednou rukou som si chránil oči, druhou som sa snažil nahmatat rám dverí, aby som sa ich pridržal. Už som však bol so silami v koncoch. Žiara, ktorá ma oslepovala a zároveň pálila, bola prisilná, všetko ma z nej bolelo. Hlavu som mal naklonenú dolu, videl som, ako mi opaluje špinavé oblečenie. Nechápal som, čo sa deje. Je to všetko len akási zvrátená hra, reality šou, skryté kamery a ja som ten, na kom sa bavia?

Neznámy tými dverami prešiel, tak to dokážem aj ja! Nevzdám sa. Nabral som druhý dych a vyrazil vpred. Prestúpil som prah dverí. Ešte jeden krok a je to, dostanem sa von. Žiara neustupovala, ba naopak, spaľovala ma viac, až som si povedal, že toto zrejme nebol ten správny krok. Zrazu som svoje rozhodnutie ľutoval...

Vtom akoby všetko pominulo, zostalo len silné svetlo a zjavil sa predou mnou tajomný muž: „Ty si naozaj myslíš, že si zaslúžiš byť tu?“

Kde tu? Preboha, už som toho naozaj mal dost! „Áno, zaslúžim. Prečo by som si to nezaslúžil, čo také som urobil?“

Moja reakcia ho ešte viac pobúrila, v tom momente to malo veľmi rýchly spád. „Vráť sa, až keď tomu sám uveríš!“

Strčil do mňa silou, akú by som od človeka v takom veku neočakával. Vypadol som z dverí, hodilo ma do zábradlia schodov a následne som sa cezeň prevrátil. Letel som niekoľko poschodí, až som dopadol do stredu miestnosti, na miesto, z ktorého som obdivoval celú halu. V tom momente som upadol do bezvedomia, mysliac si, že som zomrel.

2. KAPITOLA

Otvoril som oči, ako prvé som zahliadol schody a silné žiarivé svetlo vychádzajúce z kupoly na vrchu budovy.

Naozaj som ešte stále v tomto dome, nebol to sen?

Mysľou som sa vrátil do reality, snažil som sa postaviť. Telo ma bolelo, handry na mne viseli a ešte viac som sám seba smrdel.

Všetko, čo som zažil, bola naozaj pravda? Ako je možné, že som prežil pád z takej výšky?

Možno som bol v šoku a možno som nespadol z takej veľkej výšky, mohli to byť len moje predstavy a šok. Teoreticky ma mohli aj nadrogovať.

Potom som si ale spomenul na kľučky dverí.

Chcel som veriť tomu, že išlo len o halucinácie, i keď mi to prišlo ako realita... všetko, čo som si pamätal, dokonca som si aj veľmi verne vybavoval tvár neznámeho muža.

Prehmatal som si končatiny i hlavu. Nemal som žiadnu zlomeninu, nebol som popálený. Opäť som sa porozhliadal. Ako prvé mi napadlo ísť do miestnosti, v ktorej som stretol toho tajomného pána.

Došiel som k dverám, boli zatvorené. Stál som pred nimi dobrých pár sekúnd, kým som nazbieral odvalu siahnuť na kľučku. Dlaňou sa mi nerozšírila žiadna bolesť. Vôbec ma ten dotyk nepopálil.

Otvoril som dvere dokorán a vošiel dnu. Na moje prekvapenie kľučka nebola jedinou halucináciou, ktorú som mal. Cela miestnosť bola takmer identická s tou, ktorú som si pamätal, s tým rozdielom, že tentoraz pôsobila nepoužívané. Knihy rozhádzané, kreslá otrhané, kozub zanesený prachom.

Všetko javilo známky toho, že v tejto miestnosti sa dlhé roky nikto nepohyboval, zrejme len ja pred pár hodinami či dňami, sám som si nebol istý.

Porozhliadal som sa po miestnosti, či náhodou nenad'abím na niečo, čo by mi aspoň trochu poodhalilo pravdu tohto nezvyčajného miesta. Zdvihol som zo zeme jednu z kníh a z obalu odfúkol prach. *Bohatý otec, chudobný otec* od svetoznámeho autora bestsellerov Roberta T. Kiyosakiho.

To bola určite náhoda. Tohto autora som mal veľmi rád. Stal sa pre mňa veľkou inšpiráciou. Z ničoho vybudoval firmu s miliónovými obratmi – to sa nepodarí len tak každému. Ja patríam takisto medzi tú hŕstku šťastlivcov, ktorým to vyšlo. Možno nie tým najlegálnejším spôsobom, no neverím, že v dnešnej dobe dokáže byť človek úspešný bez toho, aby si aspoň trochu neušpinil ruky.

Ned'aleko bola d'alšia kniha, zdvihol som ju. Názov znel: *Vytvorte si svoju vlastnú budúcnosť* od autora Briana Tracyho. Zvláštne, aj tento titul mi bol známy. Tiež som ho niekoľkokrát čítal. V dobe, keď som ešte bol s podnikaním v plienkach, som začínal práve s týmito knihami, ktoré ma posúvali stále dopredu.

Prezrel som si d'alšie. Našiel som *Pána prsteňov* aj *Mengeleho dievča*, čo ma veľmi znepokojilo. Opäť šlo o moje obľúbené tituly. Žeby to predsa len nebola náhoda?

Prešiel som ku knižnej stene a prechádzal prstom po jednej knihe za druhou. *Trhlina* od Kariku, *Korene zla* od Dána, Jo Nesbo a jeho neprekonateľný titul *Snehuliak*.

„Čo to má, do pekla, znamenať? Snažíte sa ma zastrašiť? Je to nejaká chorá hra?“ vykrikol som, aj keď to nebolo určené nikomu konkrétnemu.

Prezrel som si ešte ďalšie dva tituly. Náhodne som vložil ruku medzi knihy, zatvoril som oči. Čo ak som inštinktívne vyberal len tie, ktorých obal mi niečo vravel? Vybral som prvú knihu: *Päťdesiat odtieňov sivej*. Túto sračku by som si nikdy neprečítal. To čítala len moja manželka, ktorá si myslela, že nás týmto spojí dokopy a oživí našu dávno zabudnutú lásku, naivka. Upokojil som sa a vytiahol niečo ďalšie: *Stratený symbol*.

„Do riti, musím s tým prestať. Čo si tu dokazujem,“ povedal som si a odkráčal z miestnosti. Na smrad som si zvykol už do takej miery, až som sa začínal báť, že sa ho nikdy nezbavím.

Pozeral som okolo seba, uvažoval som, čo preskúmam ako prvé. Spomenul som si na cestu hore schodmi, na presklené dvere.

Rozbehol som sa nahor, niekde som bral schody po dvoch. Prešiel som celé tri poschodia a stále som sa necítil unavene. Aj keď som už vydal pár zvukov, ktoré by ma pokojne mohli prezradiť, nerobil som si z toho viac ťažkú hlavu. Myslel som na jasné svetlo prenikajúce dnu z kupoly. Čo by sa stalo, keby prišla noc?

„Nemienim tu dovtedy ostať,“ povedal som si.

V hlave som mal mnoho myšlienok a otázok, ktoré vytlačili môj mozog, pričom som prestal sledovať, na ktorom poschodí sa nachádzam. Vystrčil som hlavu cez zábradlie, aby som sa pozrel. Neboli nijako označené, tak som spočítal jednotlivé špirály schodov. Vtedy to začalo byť fakt divné. Odprisahal by som, že som už prešiel viac ako šesť poschodí. Schodisko sa rozprestieralo po celej ploche budovy až po samotný vrchol. Prejsť jedno poschodie trvalo nanajvýš pol

minúty pri normálnej rýchlosti. Zdalo sa mi, ako keby som kráčať už pár minút. No keď som vzhladol ponad zábradlie, mal som dojem, ako keby som bol od vrcholu prid'aleko.

Znervóznel som, tentoraz som už nebol ani trochu opatrný a rozbehol som sa hore schodmi vytrvalejšie. Trochu som sa už dokonca aj zadychčal, no keď som sa po nejakom čase pozrel ponad zábradlie, nezdalo sa, že by som mal kopolu na dosah.

Museli mi šľahnúť niečo veľmi silné, keď som z tohto miesta taký popletený.

Pochytila ma zlosť, aj keď som bol so silami takmer na konci. Hnev ma poháňal stále vpred.

Veril som si, veril som, že som blízko, že to všetko, celá tá cesta sa len zdá byť nekonečná, ale opak je pravdou a koniec má. Opäť som sa pozrel cez zábradlie. Mýlil som sa a zároveň sa ma zmocňovala panika.

„Seriem na to, to nie je možné, musel som prejsť už aspoň dvadsať poschodí a stále nie som hore!“ skríkol som do prázdna a ozvena rozniesla môj hlas po budove.

Rozbehol som sa dolu schodmi. Utekal som rýchlo, poschodie za poschodím, až som sa na jednom zo schodov potkol a padal gebuľou nadol. Našťastie, pád nebol dlhý, pristál som znova na podlahe haly.

Doudieraný som zostal ležať na zemi a uvažoval, čo spravím ďalej. Lomcovali mnou pocity zúfalstva z bezmocnosti. Nič mi nedávalo zmysel. Cítil som sa plne pri vedomí, ale to, čo sa mi dialo, mohlo byť jedine výsledkom nejakej poriadne silnej drogy.

Otvoril som ústa a na plné hrdlo som spustil, aj keď som netušil, či ma niekto počuje: „Vy obmedzenci, za toto vás

dám na súd. Buďte si istí, že budete znášať následky za únos a obmedzovanie osobnej slobody! Všetko vám to spočítam, vy magori, nech ste ktokoľvek, nájdem si vás a dostanem. Zničím vás za to, ako sa na mne teraz zabávate!“

Aj napriek tomu, ako sebavedomo som pôsobil, niekde v podvedomí som tušil, že sa odtiaľto len tak ľahko nedostanem. Bol som muž vysokého postavenia. Na Slovensku moje meno niečo znamenalo, musela by to byť veľmi vplyvná osoba, ktorá by si dovoľila uniesť ma a ešte sa so mnou takto zahrávať. Išlo o niečo viac ako len o nejakú zvrátenú hru.

Len čo som dokričal, začul som zvuk, odporový zvuk pripomínajúci rev zvieratá, ktorý sa vynáral ako keby z útrobov budovy. Najviac ho bolo počuť z priestorov priamo pod samotnou halou. Na malú chvíľu som mal pocit, ako keby tento rev sprevádzali aj jemné otrasy, no možno sa mi to len zdalo. Zmocnil sa ma strach, ktorý mi po celom tele vyvolal zimomriavky. Prestal som už uvažovať nad tým, či je to hra alebo nie.

Najprv som len stál v strede miestnosti. Nevedel som, čo urobiť ako prvé – dať o sebe vedieť alebo sa skryť. Napadla mi však, že možno niekto v okolí budovy začul rev, nahlásil to polícii a tá sa teraz dobíjala dnu. Síce to bola veľmi malá šanca, ale čo ak. Rozhodol som sa teda zakričať: „Haló, kto je tam? Tu je Dávid.“

Rozbehol som sa k jednej zo stien a začal som na ňu silno búchať. „Haló, je tam niekto? Tu je Dávid, som tu uväznený, pomôžte mi! Prosím vás!“

Nastalo dlhé ticho. V hale som počul len ozvenu svojho vystrašeného hlasu. Mal som dojem, ako keby sa všetok zvuk razom vytratil a nastalo absolútne ticho.